

A fost o-da-tă un om ca-re a-vea un mă-gar. Dar de la un timp bie-tu-lui do-bi-toc îi slă-bi-se pu-te-ri-le. Stă-pâ-nul lui se gân-di că nu ar mai a-vea nici un rost să stri-ce pe el nu-treț.

Mă-ga-rul își lu-ă tăl-pă-și-ța spre o-ra-șul Bre-men. Nu știu de un-de îi ve-ni în gând că a-co-lo ar pu-tea să se fa-că mu-zi-cant al o-ra-șu-lui.

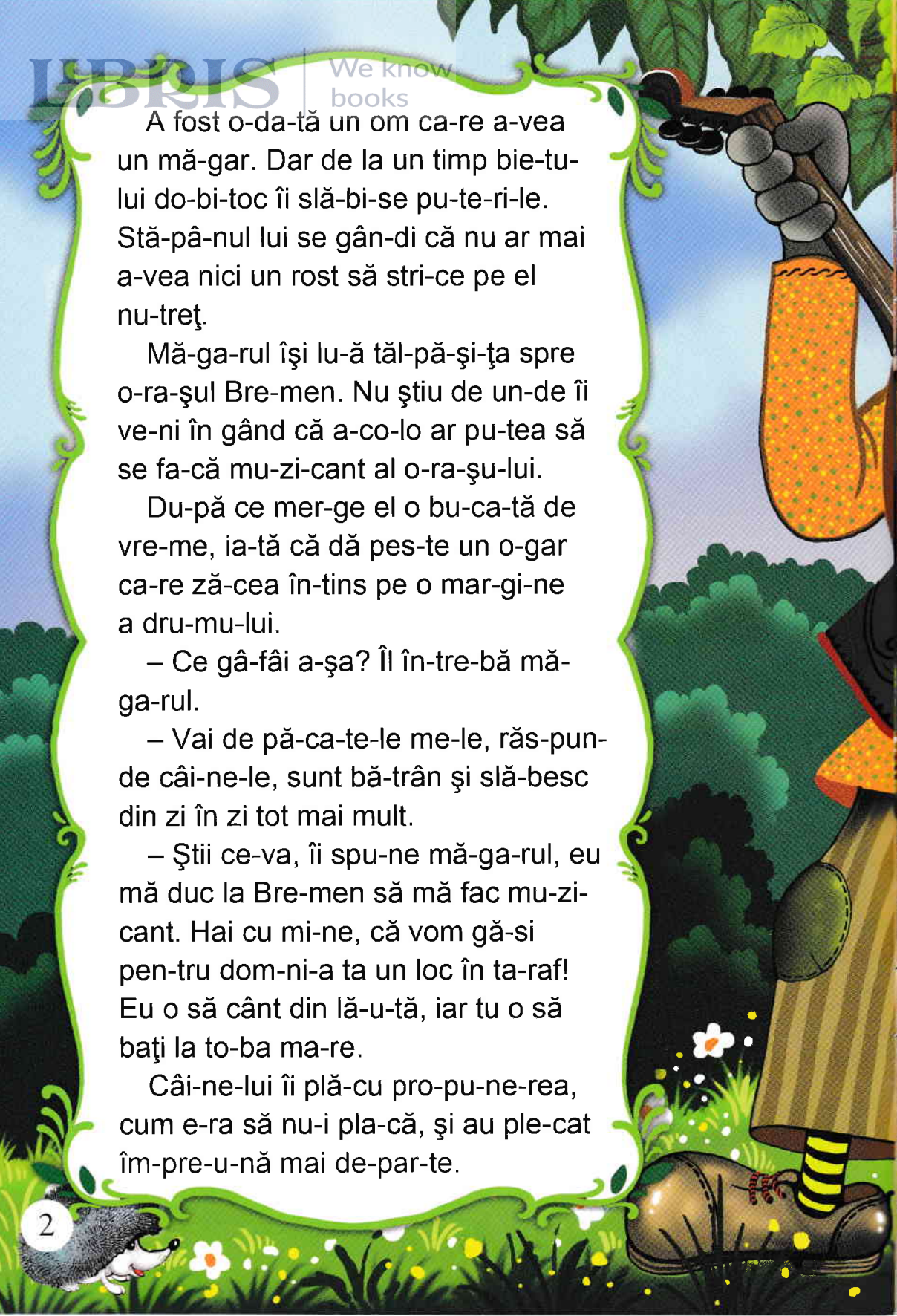
Du-pă ce mer-ge el o bu-ca-tă de vre-me, ia-tă că dă pes-te un o-gar ca-re ză-cea în-tins pe o mar-gi-ne a dru-mu-lui.

– Ce gân-fâi a-șa? Îl în-tre-bă mă-ga-rul.

– Vai de pă-ca-te-le me-le, răs-pun-de câi-ne-le, sunt bă-trân și slă-besc din zi în zi tot mai mult.

– Știi ce-va, îi spu-ne mă-ga-rul, eu mă duc la Bre-men să mă fac mu-zi-cant. Hai cu mi-ne, că vom gă-si pen-tru dom-ni-a ta un loc în ta-raf! Eu o să cânt din lă-u-tă, iar tu o să bați la to-ba ma-re.

Câi-ne-lui îi plă-cu pro-pu-ne-rea, cum e-ra să nu-i pla-că, și au ple-cat îm-pre-u-nă mai de-par-te.

EBRIS

We know
books